

Jag kan bara andas för mig.

Jag känner det inom mig
sjukdomen som äter upp mig
Jag känner att slutet är nära mig
och det är ingenting som skrämmer mig

och det skrämmer mig

Det är som en frätande tumör
innuti min själ
och de säger att det inte finns någon utväg

Så många som gett upp
och skickat mig iväg
Ett hopplöst fall
det dyker upp här och där.

Så de vackra blommorna är inte vackra för mig
för de påminner om allt jag inte kan leva för
En enkel ros lika röd som mitt hjärta
har vissnat och bestämt sig
för att inte blomma i år

Kraftiga vindar blåser
en hel orkan,
och många dras med i virveln
men det bekommer inte mig längre.

Jag vet jag borde bry mig,
inte säga farväl,
men något jag har lärt mig;

jag måste leva för MIG.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren entusiasm med Poeter.se id #36252 innehar upphovsrätten